

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. P.** zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, čj. KUJCK 45207/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 8. 2019, čj. 55 A 6/2018-28,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 8. 2019, čj. 55 A 6/2018-28, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice ze dne 13. 7. 2017, čj. SO/16137/16, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se stěžovatel měl dopustit tím, že dne 24. 8. 2016 jel na silnici č. II/105, v k. ú. obce Nová Ves, ve směru od obce Temelín k obci Hluboká nad Vltavou, kde mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer AD9C naměřena rychlost jízdy (po odečtení odchylky) 129 km/h, v úseku kde smí řidič jet rychlostí nejvýše 90 km/h. Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem uvedeným v záhlaví následně podanou žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku nyní stěžovatel brojí kasační stížností.

[2] Krajský soud uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Prvostupňové rozhodnutí vykazovalo dílčí nedostatky v odůvodnění výměry ukládané sankce. Nejednalo se však o takové nedostatky, které by způsobily nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí a nemohly být odstraněny žalovaným v rámci odvolacího řízení. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“), předpokládá možnost odvolacího správního orgánu, aby v případě, že souhlasí s výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil pouze odůvodnění, je-li takový postup dostatečný vzhledem k odstraňovaným vadám a ke skutkovým zjištěním obsaženým ve spise. K doplnění odůvodnění nebylo potřeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise. Dle krajského soudu nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení ze strany žalovaného. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47.

[3] Ukládání sankcí za správní delikty, a tudíž i rozhodování o jejich výši, se dle krajského soudu děje ve sféře správního uvážení, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen v tom rozsahu, zda nepřekročil správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda ho nezneužil. Samotné odůvodnění sankce je dle krajského soudu dostatečné. Žalovaný zohlednil rozsah překročení povolené rychlosti, stejně jako nepřítomnost následku a možnost přímého ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, okolnosti spáchání přestupku i formu zavinění. Správní orgán žalobci nekladl k tíži jeho přestupkovou minulost. Naopak konstatoval, že poslední dva přestupky byly spáchány v roce 2014, tudíž nyní projednávaný přestupek není recidivního charakteru a nelze přihlížet k přestupkům spáchaným v minulosti jako k přítěžující okolnosti. Ze správního spisu bylo rovněž patrné, že délka správního řízení byla ovlivněna i vlastním chováním stěžovatele, resp. jím zvoleného zástupce, který ji svou nečinností prodlužoval.

[4] Krajský soud považoval i další námitky stěžovatele vznesené v řízení o žalobě za nedůvodné. Proti vypořádání těchto námitek stěžovatel nebrojil v kasační stížnosti, kasační soud je proto ani dále nerekapituloval, jelikož je dle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření k ní a následná replika

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se krajský soud nezabýval některými žalobními námitkami týkajícími se uložené sankce. Krajský soud se nijak nezabýval (1) námitkou, dle které nebylo z napadeného rozhodnutí zřejmé, jak správní orgány hodnotily recidivu stěžovatele; (2) námitkou, dle které překročení rychlosti o 39 km/h je maximálně kritérium neutrální a nikoliv přítěžující; (3) námitkou, dle které neexistence následku spáchání přestupku je polehčující okolnost; (4) námitkou, dle které nemohla být za přítěžující okolnost považována průměrně střední hustota provozu na daném úseku komunikace, ale byla podstatná hustota provozu pouze v čase spáchání přestupku; (5) námitkou, dle které spáchání přestupku v nevědomé nedbalosti je polehčující okolnost; (6) námitkou, dle které správní orgány nezohlednily značnou délku správního řízení. K poslední uvedené námitce sice krajský soud uvedl, že délka řízení byla ovlivněna i pasivitou stěžovatele, avšak toto tvrzení není přezkoumatelné, jelikož není zřejmé, jaké

pokračování

postupy stěžovatele měly řízení prodloužit. Toto tvrzení navíc není ani pravdivé. Případná pasivita účastníka řízení by měla naopak řízení urychlit.

[6] Stěžovatel rovněž namítal, že se krajský soud nijak nevyjádřil k námitce, dle které z výroku rozhodnutí žalovaného plyne, že rozhodoval dle § 90 odst. 5 spr. ř. (tedy zamítl odvolání a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil), avšak z odůvodnění plyne, že přikročil ke změně rozhodnutí prvostupňového správního orgánu dle § 90 odst. 1 písm. c) spr. ř. Krajský soud sám uvedl, že žalovaný rozhodoval dle poslední citovaného ustanovení, což je však v rozporu s výrokem rozhodnutí.

[7] Žalovaný ve vztahu k posouzení prekluze spáchaného přestupku uvedl, že vycházel i z metodiky Ministerstva vnitra. Ta však nebyla založena ve spise a nebyla provedena jako důkaz, což stěžovatel namítal v žalobě, avšak krajský soud se k dané námitce nevyjádřil.

[8] Dle stěžovatele vypořádal krajský soud námitku porušení zásady dvojinstančnosti řízení nedostatečně. Uvedl pouze obecná konstatování, která nejsou přesvědčivá. Bez dalšího odůvodnění odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 6 Ads 134/2012. To však nelze považovat za dostatečné.

[9] Z § 90 odst. 1 písm. c) spr. ř. plyne, že změnu rozhodnutí nelze provést, hrozila-li by účastníku řízení, kterému je ukládána povinnost, újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Krajský soud uvedl, že nebylo nutné doplnit podklady rozhodnutí. Doplnění podkladů je však nezávislé na riziku vzniku újmy ze ztráty možnosti se odvolat. Stěžovatel mohl proti podstatné části odůvodnění výměry sankce brojít až v žalobě.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl, že by nemohl doplnit odůvodnění výměry sankce. Prvostupňové a druhostupňové správní řízení spolu tvoří jeden celek a vady prvostupňového řízení lze odstranit v odvolacím řízení. Žalovaný rovněž poukázal na rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2019, čj. 1 As 105/2019-36, a to i ve vztahu k námitce hodnocení recidivy a délky řízení, které obě označil jako nedůvodné.

[11] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nepopírá, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí spolu tvoří jeden celek, avšak nelze postupovat tak, aby byl odvolatel zkrácen na možnosti se odvolat a rozhodnutí pro něj bylo překvapivé. Žalovaný napravoval zcela nedostatečné odůvodnění výměry sankce. Stěžovatel dále uvedl, že rozsudek sp. zn. 1 As 105/2019 je ve vztahu k otázce recidivy v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 27. 10. 2020, čj. 8 As 82/2020-55.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního a soudního spisu následující skutečnosti podstatné pro posouzení kasační stížnosti. Prvostupňový správní orgán ve vztahu k výši sankce pozitivně hodnotil tu skutečnost, že nedošlo k přímému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Uvedl, že se stěžovatel v minulosti dopustil několika přestupků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti, ale nikoliv v posledním období. Sankce by měla plnit i preventivně výchovnou roli, proto uložil pokutu ve výši poloviny zákonného rozmezí. Dané odůvodnění sankce bylo uvedeno zhruba na jedné straně. Žalovaný rozhodl výrokem tak, že dle § 90 odst. 5 spr. ř. zamítl

odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění pak uvedl, že prvostupňový správní orgán nedostatečně odůvodnil výši uložené sankce a toto odůvodnění proto doplnil sám. Jednalo se o velmi podrobné odůvodnění přibližně na dvou stranách rozhodnutí. Jako přítěžující skutečnost žalovaný hodnotil to, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost o 39 km/h, tedy přibližně v polovině rozpětí pro skutkovou podstatu spáchaného přestupku, a to, že stěžovatel spáchal přestupek na komunikaci s průměrně hustým provozem dopravy, což dovodil z internetových stránek Ředitelství silnic a dálnic ČR. Jako neutrální skutečnosti hodnotil to, že přestupek byl spáchán ve vozidle, které nemělo žádné závady; to, že nedošlo k žádnému následku; to, že stěžovatel spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti, a to, že stěžovatel je neukázněný řidič. Po tomto posouzení dospěl k závěru, že pokuta ve výši 3 500 Kč byla určena správně.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

III.A Rozpor mezi výrokem a odůvodněním

[14] Stěžovatel v žalobě v bodě 24 namítal následující: „Nelze přitom ani přehlédnout, že z výroku napadeného rozhodnutí nevyplyvá, že by žalovaný přikročil ke změně rozhodnutí prvního stupně v části odůvodnění, k takové změně tedy ani dojít nemohlo, resp. napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, protože ačkoliv podle výroku mělo dojít k potvrzení prvního stupně, podle odůvodnění mělo dojít z části k jeho změně.“ V kasační stížnosti namítal, že se s touto námitkou krajský soud nevypořádal. Tato námitka je důvodná.

[15] Dle § 90 odst. 1 písm. c) spr. ř. *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.* Dle § 90 odst. 5 spr. ř. *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.* Z citovaných ustanovení plyne, že mj. v případě, že odvolací správní orgán dospěje k závěru, že prvostupňové správní rozhodnutí je nesprávné, může změnit část odůvodnění. Pokud naopak dospěje k závěru, že rozhodnutí je správné, potvrdí jej a odvolání zamítne.

[16] Krajský soud se v bodě 31 zabýval otázkou, zda žalovaný mohl změnit rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Dospěl k závěru, že mohl, jelikož mu to § 90 odst. 1 písm. c) spr. ř. umožňoval. Potvrdil tak vlastně námitku stěžovatele, že žalovaný podle obsahu odůvodnění rozhodnutí nepostupoval podle § 90 odst. 5 spr. ř. Již

pokračování

se však nijak nevyjádřil k žalobní námitce, že po formální stránce je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, jelikož výrok (odkazující na § 90 odst. 5 spr. ř.) a odůvodnění [které odpovídá § 90 odst. 1 písm. c) spr. ř.] jsou ve vzájemném rozporu. Soudy nemají obecně povinnost se výslovně vyjádřit ke všem námitkám uplatněným v žalobě, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 316/2018-60, č. 3876/2019 Sb. NSS). Uvedenou námitku však krajský soud nevypořádal ani implicitně jinou úvahou uvedenou v napadeném rozsudku. Tím krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, kvůli které musel Nejvyšší správní soud jeho rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

III.B Překvapivost rozhodnutí

[17] Soud se dále zabýval i dalšími námitkami vznesenými v kasační stížnosti, jelikož je mohl posoudit i přes shledanou dílčí vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[18] Další vadu nepřezkoumatelnosti stěžovatel spatřoval ve způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Stěžovatel v žalobě namítal, že proti hodnocení výměry sankce, tak jak jej učinil žalovaný, mohl brojit až v podané žalobě, čímž mu byla odebrána možnost odvolat se a tím i porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Krajský soud se k této námitce vyjádřil v bodech 30 a 31, ve kterých uvedl kritéria, která je nutná hodnotit dle rozsudku NSS sp. zn. 6 Ads 134/2012. Dospěl k závěru, že tato kritéria byla splněna, tedy že nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku vyjadřoval k možnosti změnit odůvodnění prvostupňového rozhodnutí postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) spr. ř. Soud v něm uvedl následující: „*Je třeba konstatovat, že odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí v projednávané věci (rozhodnutí rektora Policejní akademie České republiky) nebylo zcela nepřezkoumatelné, nešlo také o případ, kdy by odůvodnění rozhodnutí zcela absentovalo. Toto odůvodnění však vykazovalo určité nedostatky [...] Z uvedeného je patrné, že tyto nedostatky odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí mohly být odstraněny odvolacím správním orgánem, aniž by k tomu bylo třeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise. Nejednalo se také o takové pochybení správního orgánu I. stupně, kdy by výrok či odůvodnění neměly oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve správním spise. Podle názoru Nejvyššího správního soudu ani nebyla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly natolik rozsáhlé, že by odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit zákonnost jeho rozhodnutí nebo správnost rozhodnutí.*“ Na tento rozsudek navázal kasační soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, ve kterém poukázal na další podmínku možnosti změny části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a to zákaz překvapivosti rozhodnutí. Soud uvedl, že „*pokud by odvolací orgán ponechal výrok rozhodnutí nedotčen, ale veškeré závěry a argumenty správního orgánu prvního stupně by nabradil svými vlastními, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu [...] I potřebu významné změny či doplnění odůvodnění v důsledku odlišného právního náhledu odvolacího orgánu je ale možné řešit procesně korektním způsobem. Postačuje, když odvolací orgán umožní účastníkům řízení, aby se v odvolacím řízení k možnému novému právnímu posouzení věci vyjádřili.*“ Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku z 22. 4. 2009, čj. 7 As 59/2008-85, č. 2480/2012 Sb. NSS, ze kterého vycházel již citovaný

rozsudek NSS sp. zn. 6 As 286/2018, uvedl, že „*jakkoli totiž může stěžovatel [v dané věci žalovaný správní orgán, pozn. NSS] zásadně, tj. zejména pokud v zásadě vychází ze skutkových zjištění správního orgánu I. stupně, zaujmout jiný právní názor než který zaujal správní orgán I. stupně, nemůže tak učinit bez dalšího. Změna právního názoru totiž nemůže přijít pro účastníka řízení překvapivě tak, aby mu nebylo umožněno reagovat. Přesně takto nepřipustně postupoval stěžovatel, který o stížnosti účastníka řízení rozhodl, aniž by mu předtím sdělil, že hodlá zaujmout jiný právní názor než prvostupňový správní orgán. Stěžovatel, pokud tak chtěl učinit, měl účastníku řízení umožnit, aby se vyjádřil, případně navrhl další důkazy, které by účastníku řízení např. umožnily zaměřit dokazování právě ke specifickým skutkovým otázkám spojeným se zamýšlenou odlišnou právní kvalifikací*“.

[19] Krajský soud správně uvedl, že obecně je změna rozhodnutí druhostupňovým správním orgánem přípustná. Již se však nezabýval i další podmínkou, ke které judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla, a to je zákaz překvapivosti rozhodnutí. Právě na porušení zásady zákazu překvapivosti rozhodnutí stěžovatel upozorňoval. Namítal totiž, že se k odůvodnění výměry sankce mohl vyjádřit až v podané žalobě. S ohledem na rozsah změn odůvodnění (viz bod [12] tohoto rozsudku) nelze bez dalšího vyloučit, že nemůže být porušena zásada zákazu překvapivosti rozhodnutí i změnou odůvodnění výše sankce. Jestli tu jsou nebo nejsou dány okolnosti, které způsobily překvapivost rozhodnutí, jak namítá stěžovatel, musí nejdříve posoudit krajský soud. Krajský soud tak neposuzoval jeden z důležitých atributů možnosti změnit rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v odvolacím řízení, v důsledku čehož je jeho rozsudek nezákonný. V případě, že by rozhodnutí žalovaného bylo pro stěžovatele překvapivé, nebylo možné přistoupit ke změně rozhodnutí bez upozornění stěžovatele na právní názor žalovaného. Pokud by však krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí pro stěžovatele jako celek nemohlo být překvapivé, pak žalovaný ke změně odůvodnění přistoupit mohl. Toto posouzení musí učinit nejdříve krajský soud.

III.C Neprovedení důkazu

[20] Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 3 uvedl, že jeho právní názor ohledně prekluze přestupku opřel o metodickou pomůcku Ministerstva vnitra a uvedl, kde je tato pomůcka na internetových stránkách dostupná. Stěžovatel v bodě 21 žaloby namítal, že tato metodická pomůcka nebyla založena ve spise, nebyla provedena jako důkaz a on se s ní nemohl seznámit a vyjádřit se k ní. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že na tuto námitku krajský soud nereagoval. Tato námitka je taktéž důvodná.

[21] Krajský soud se v bodech 38 – 42 napadeného rozsudku zabýval posouzením, zda spáchaný přestupek byl již prekludován. Dospěl k závěru, že nikoliv. Nijak se však nezabýval výše uvedenou námitkou neprovedení důkazu metodikou Ministerstva vnitra, a to ani implicitně. Tato námitka totiž nesměřovala proti věcnému posouzení otázky prekluze, kterou krajský soud přezkoumal, ale proti nedostatkům v podkladech rozhodnutí a obsahu správního spisu.

III.D Námitky nepřezkoumatelnosti odůvodnění výměry pokuty

[22] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že se krajský soud nevypořádal s řadou námitek vznesených v žalobě. Tyto námitky (rekapitulované v bodě [5] tohoto rozsudku)

pokračování

se týkaly odůvodnění výše uložené pokuty. Krajský soud se skutečně ke všem uvedeným námitkám výslovně nevyjádřil, to však nebylo ani jeho povinností. Jak již kasační soud uvedl, správní soudy nemají povinnost se výslovně vyjádřit ke všem námitkám uplatněným v žalobě, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Krajský soud se v bodech 34 až 37 svého rozsudku věnoval přezkumu odůvodnění výše uložené sankce. Zejména uvedl, že ukládání sankcí se děje ve sféře správního uvážení, které lze přezkoumat pouze omezeně. Následně uvedl, že nedošlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení. Touto úvahou tak krajský soud reagoval na všechny námitky stěžovatele, který rozporoval právě jednotlivé dílčí aspekty odůvodnění výše sankce. Stěžovatel v kasační stížnosti ani úvahu krajského soudu, že nedošlo k překročení mezí správního uvážení, popř. že tato samotná úvaha není správná a krajský soud měl konkrétně přezkoumávat výši uložené sankce ve všech detailech, nijak nerozporoval, proto ji ani Nejvyšší správní soud nemůže podrobit přezkumu. Tyto námitky tak nejsou přípustné.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán. V dalším řízení bude muset posoudit, zda rozhodnutí žalovaného je nesrozumitelné z důvodu vzájemného rozporu mezi výrokem a odůvodněním; pokud je srozumitelné, pak bude muset posoudit to, zda byly splněny podmínky pro změnu odůvodnění rozhodnutí v odvolacím řízení (zejména z pohledu možné překvapivosti rozhodnutí) a bude muset vypořádat námitku neprovedení metodické pomůcky Ministerstva vnitra.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. ledna 2022

Petr Mikeš
předseda senátu